

Посрѣдъ тѣхъ.

„Защото, дето сж двама или трима,
събрани въ мое име, тамъ съмъ азъ по-
срѣдъ тѣхъ“ *)

Въ прочетената глава сж изказани велики Истини, нѣ-
кои отъ които, сами по себе си, сж противорѣчиви. „Дето
сж двама или трима събрани въ мое име“ — този е най-
слабиятъ, най-маловажниятъ на гледъ стихъ въ прочетената
глава. Какво особено има въ това, че двама или трима били
събрани на едно мѣсто? Това е общо изречение. Обаче, въ
тия нѣща, именно, които понѣкога намъ се виждатъ мало-
важни, се крие ключътъ на онова знание, което може да
ни даде права насока въ живота. Самъ по себе си, животътъ,
т. е. проявяването на живота е изкуство, а изкуството пред-
ставя външната страна на науката. Следователно, първо чо-
вѣкъ трѣбва да мисли, после да учи, да стане ученъ и най-
после да се прояви въ изкуството, да може да направи
нѣщо, да приложи знанието си. Подъ „изкуство“, азъ не
разбирамъ да бжде човѣкъ непременно художникъ, въ тѣ-
сенъ смисълъ на думата. Най-великото изкуство въ живота
е любовта, да любишъ, да съчетавашъ цвѣтоветъ и силитъ
въ живота, съ една дума -- да изразявашъ възвишеното, бла-
городното, което се крие въ човѣшката душа. Нѣма по-
голъмо изкуство отъ това, да разбирашъ себе си, да вли-
зашъ въ дълбочината на своето естество, да разбирашъ
своя произходъ: причинитъ на твоето съществуване, както
и предназначението ти като човѣкъ, дошълъ на земята.

Казвате: Какъвъ е смисълътъ на живота? Смисълътъ
на живота се крие въ желанието на човѣка да живѣе. Но
какъ трѣбва да живѣе? Ето единъ важенъ въпросъ, който
всѣки трѣбва да си зададе. Животътъ е резултатъ на изку-
ството да се живѣе, вложено въ всѣки човѣкъ. Значи,
животътъ ще се изрази по единъ или другъ начинъ, спо-
редъ знанието, споредъ изкуството, вложено въ всѣки чо-
вѣкъ специфично. Ако си простъ човѣкъ, просто ще живѣ-
ешъ; ако си глупавъ човѣкъ, глупаво ще живѣешъ; ако си
лошъ човѣкъ, лошо ще живѣешъ; ако си добъръ човѣкъ,
добре ще живѣешъ; ако си уменъ човѣкъ, умно ще живѣ-

*) Матей 18:20.